

1

Neden her yağmur yağdığında yeni cesetler buluyorduk? Belki her seferinde demek biraz abartıydı ama kötü hava ile cinayet arasında grotesk bir bağın varlığına inanmak zor değil sanırım. En azından şu anda. Belki insanlar şiddete meyilli oluyor. Normalden daha da fazla. Öldürmeye iten güdüler çeşitlilik gösterse de işi eyleme dökebilmek için enerji diye nitelendirebileceğim bir piston gerekli. İş? Bilinçli veya tercihen bilinçsiz olarak artık cinayetin işim, işimin de tek ilgi kaynağım olduğunu kabul ettim galiba. Tabii işim cinayet işlemek değil, işleyeni yakalamak. Bu da benzer ama aynı zamanda farklı türde bir enerji gerektiriyor, an itibariyle eksikliğini hissettiğim. Başlarda böyle hissetmeye alışkındım. Ölü sayılmamak adına yaşıyor gözükmenin sınırlarında dolaşırdım. Bir-iki kanıt, hoşuma giden boşluklar, yaşayanlar âlemine açılan çukuru aydınlatmaya başlardı. Kanıma bilumum “K”lerden biri karışmış gibi, topladığım, sakladığım hatta gizlice beslediğim enerji, statikten kinetiğe evrilirdi. Acaba yazın mı kışın mı daha çok cinayet işleniyordu? Bütün dünyada. Milimetrik bir yarış. Sıcaklığın dinamizmine karşı soğukun kasveti. Peki neden yağmur altında çamuru tenimde, sıcak ve soğuk aynı anda hissederken böyle garip düşüncelere kapılıyordum? Eğlence için mi, karşımdaki kan ve çamura bulanmış, elleri ayakları bağlanmış, işkence edilmiş, gırtlaklı kulağın kulağa kesilmiş genç kızını yadsımak için mi yoksa kapalı

düğmesini açığa getirmek için mi? Cevabı hepsi olan sorulardan nefret etmişimdir. Olay yeri inceleme gelene kadar suç mahalli bana aitti. Her ne kadar bu işin biliminden anlamasam da özünden anlıyordum, göz atmakta fayda vardı. Gözüme çarpan hat-ta acımasızca vuran noktalar vardı. Not defterimi açtım. İşleniş şekli ve katilin sonrasındaki tutumunu dikkate alırsam tutku cinayetini listeden şimdiden silebilirdim. Yazık. Tutku cinayetle-ri görece en kolay çözülenlerdendir. Plan ya yoktur ya da asgari seviyededir. Bu sayede tonla kanıt bulunması işten bile değildir. Zanlı, tanıdığı ve büyük ihtimalle sevdiği birinin yaşamına son verdiği için vicdaniyla boğuşmakta, baskısı altında ezilmektedir. Çatlak yumurtayı kırmak zor sayılmaz. Bu tarz vakalar genelde yetmiş iki saatte kapatılırdı. Etrafa yeniden baktım, pek kan yoktu. Kurban burada öldürülmemiş, buraya taşınmıştı. Lastik izleri yoktu ama bu önceden olmadığı anlamına gelmezdi. Sağ ol yağ-mur. Belki de yağmur sadece daha elverişliydi. Çevrede sürük-lenme izleri de yoktu, bu da ya eski dostum yağmur sayesinde ya da katilin kurbanı taşınmasıyla açıklanabilirdi. Eğer ikincisiyse formda biriyle karşı karşıyaydık. Yola hatta hiçbir yere yakın sa-yılmazdık. Ceset sırtlamak için uzun bir yürüyüştü. Hâlâ bağlıy-dı. Neden? Batıl inanç olabilir miydi, olası değil. Ayinsel bir tö-ren olabilir miydi, sanmam. Pratik bir ihtiyaçtan dolayı olabilir miydi, belki. Bağlıyken cansız bedeni taşımak veya sürüklemek daha kolaydı. Başarıklarının heyecanı ile unutmuş olması da ihtimal dahilindeydi. Haklıysam bu hem iyi hem de kötü habere alametti. İyi haber çünkü delil bırakmış olabilirdi, kötü haber çünkü aceleyle tekrar öldürebilirdi. Vücutta çeşitli yaralar mev-cuttu. Çamur yüzünden pek seçemiyordum ama yaraların derin

olduğu konusunda Őphelerim vardı. Bilinç kaybına sebep olmadan mütemadiyen acı vermeyi amaçlamış olmalıydı. Görünürde başarmıştı. Tam emin olamasam da kızın yirmili yaşların başında olduğunu tahmin ettim. Kızın gözleri hâlâ açıktı, çamurdan örtüyü saymazsak tamamıyla çıplaktı. Katilde pişmanlık emareleri görmüyordum. Görebildiklerim yeterince kesinlik içeriyordu. En azından şimdilik. Cinsel saldırıya maruz kalmış mıydı? İçgüdülerim neden olmasın diyordu. Zaten tüm olay mahalli sapık diye bağıırıyordu. Yağmur hızını artırmaya başladı. Kızı böyle bir yerde, böyle bir havada bu kadar hızlı bulmamız mucizeydi. Mucize diye bir şey olmadığından görgü tanığımız olması muhtemeldi. Bölgeyi bir-iki saat bile daha geç koruma altına almış olsaydık potansiyel kanıtlarımıza veda etmiştik. Şansımız yaver gitmişti. Şans garip bir olguydu. Şanssızlık olmadan şans oluyordu. Keşke bir sigara yakabilseydim. İcra edilmesi giderek güçleştiriliyordu bu sanatın. Arabada içme, kapalı alanda içme, olay mahallinde içme. Şikâyet etmiyordum. Hüznümü, keyifsizliğimi dışavuruyordum. Böylesi sağlıklıydı, genelde içime atardım. Sonunda olay yeri inceleme geldi. Ne kadar süre geçti bilmiyordum ama bana çok uzun gelmişti. Gelenlerden ikisini tanıdım. Gözüm ısııyor daha doğru bir tabir olurdu. Diğer, tanımadığım çocuk, kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüyordu. Yüzüne yarısını kaybettiğı bir tebessüm yerleştirmişti. Benim yüzüm ne şekildeydi emin değildim. Soğuk, yüzümü hissetmeme engel oluyordu. Giydiğı eldiveni çıkartıp elini uzattı.

“İyi geceler efendim. Ben Alper...”

“Doktor Murat nerede?” dedim tanışma faslını atlayarak.

“Efendim Őu an kendisi Ankara’daki Adli Tıp Kongresi’nde.”

“Haberı var mı, ne zaman dönecek?”

“Haber verildi efendim. Bu gece uçakla dönecek. Otopsiyi bizzat kendisi gerçekleştirecek. Ama sizi temin ederim ki efendim, eğer bir aksilik çıkarsa otopsiyi tek başıma gerçekleştirebilecek kapasitedeyim.”

“Kapasiteni sorgulamadım genç adam. Ama otopsiyi Doktor Murat yaparsa içim daha rahat eder. Yaşlandııkça elinde tek kalan alışkanlıkların oluyor. Seninle bir ilgisi yok.” Daha nazik olabildim ama fazladan nezakete ayıracak sabrım yoktu, bir an önce eve dönüp uyumak istiyordum. Uyuyabilirsem tabii. Denemeden bilemezdim. Saat kaçtı acaba? “Hey...”

“Alper efendim.” Zeki çocuk.

“Evet, Alper. Saat kaç?” Saati olmadığını göstermek niyetiyle mahcup biçimde kollarını kaldırdı. Sıkıysa tutukla diye meydan okuyor da olabilirdi. “Bana ihtiyaç kalmadıysa...” Cevap beklemeden arkamı dönüp arabama doğru uzun adımlarla yürümeye başladım. Diğer iki çocuk, ben Alper’le konuşurken kıza göz atıp aletleri almak için araçlarına dönmüşlerdi. Onun yerine muhabbet edip sigara içiyorlardı. Bunu ben niye akıl edememiştim ki...

“Fena halde” dedi biri.

“Mahvolmuş. Tecavüz edilmiş mi tek bakışta anlayamadım.”

Neden hepimizin aklına hemen tecavüz takılıyordu?

“Sanmıyorum.”

“İddiaya var mısınız?”

Beni fark edip birden sustular.

“Lütfen devam edin. Eğlenceyi bölmek istemem. Sanırım bahisleri belirlemek üzerediniz. Tecavüze elli, çıkarılan organ

başına yüz, kız fahişe ise iki yüz. Hatta biraz yaratıcı olun. Tek sınır hayal gücü, değil mi? Benden daha başarılı olursunuz kesin.”

Özürlerine kulak asmadan arabaya bindim. Aslında çocuklara sinirlenmemiştim bile. Böyle oyunlarla mesleğin sivri kenarlarını törpülüyorlardı haklı olarak. Kendimden biliyordum. Sanırım içemediğim sigaraları içtikleri için kızgındım. Arabayı çalıştırdım. Trafik yoksa, ki bu saatte olmaması gerekiyordu ama belli olmazdı, yaklaşık yarım saatlik bir yol beni bekliyordu. Huzura otuz dakika. Huzur illüzyonuna. Süratle yola koyuldum, iyi ki yol bomboştu. Bir keyif sigarası yaktım, hepsi gibi. Bir illüzyon daha. Sihri seviyordum. Dikkatimi toplamakta zorlanmaya başladım. Radyoyu açtığım gibi kapadım. Tuhaf yeni şarkılardan biri. Kanalı değiştirmeye tenezzül etmedim. Kaçamayacağımı anlamıştım. Camı hafif araladım. Soğuk, suratıma çarpınca uyuşukluğum biraz olsun hafifledi. Bir şeye, canlı bir şeye çarpacak olsaydım bile arabayı bu refleksle durduramazdım. Pardösümün içinden cep telefonumu çıkarıp baktım. Üçü on yedi geçiyordu. Daha önce aklıma gelmediğine hayıflandım. Enerjim hâlâ saklanmaktaydı demek ki. Yola devam ettim. Dördüncü sigaramı bitirmek üzereyken eve vardım.

Evlle sokak farklı yarımkürede gibiydi. Buraya başka bir iklim hâkimdi. Kıyafetlerimi aceleyle çıkardım. Attığım yerde kaldılar. Yatak odasına girdim, banyoya kitlenip hareketsiz kaldım. Yıkanmak istememe karşın yıllar geçtikçe daha az ziyaret eden uykumu kaçırma riskini göze alamazdım. Yatak toplanmamıştı, üstüne üstlük art niyetle dağıtılmış gibiydi. Toplu yatağın soğuk görüntüsü yoktu. Sıcak resme ben de dahil oldum. Zihnimde ge-

ceyi tekrar yaşayamadan uykuya daldım. Sandığımdan daha yorgundum, ki bu azımsanacak bir seviye değildi.

Dokuzu geçte uyandım. Geç kalmanın telaşıyla yatak arkadan iteklemiş gibi fırladım. Anlık baş dönmesini atlattıktan sonra pardösümü aramaya koyuldum. Sokak kapısının önüne yığılmış vaziyette buldum. Sertçe silkeleyip portmantoya astım. Cebinden sigara paketini alıp bir tane yaktım. Artık geç kalmış olup olmamak umurumda değildi. Dünden kalan kahveyi yeniden ısıtıp birkaç sigara eşliğinde içtim. Baştansavma bir şeyler hazırlayıp hızlıca yedim. İyice geç kalmanın cesaretiyle duşa girdim. Hem fiziksel hem zihinsel olarak temizlendim. Yerdeki kıyafetleri diğer terk edilmiş arkadaşlarının yanına attıktan sonra hazırlanıp çıkabildim.

Merkeze arabayla on dakika uzaklıktaydım. Merdivenleri çıkarken Fırat'ı gördüm. Her geç kalışımında aynı espriyi yapardı. Belki görünmez olurum diye hızlandım. Son basamakta beni gördü.

“Fazla mesai mi?” dedi, etrafındakiler belli belirsiz sırıtırken Fırat kahkaha attı. Tam olarak anladığım komik bir şaka olduğunu söyleyemezdim. Sanırım artık emekli olmam gerektiğiyle ilgiliydi. Asıl işimin evde oturmak olduğuna, “gerçek” işimde fazla mesai yaptığım için geç kaldığıma gönderme yapıyordu. En azından ben öyle yaptığını sanıyordum. Pek mantıklı değildi kırk dört yaşında olduğumu göz önüne alırsak. Gerçi Fırat'a hakkını teslim etmek gerekirse, altmışa daha yakın gösteriyordum. Belki de aramızda sığ bir bağ kurmaya çalışıyordu, sonuçta ortağımды.

Masama kurulduğumda saatin on bir olduğunu fark ettim. Hemen telefona uzanıp dahili numarayı tuşladım.

“Laboratuvar. Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi bant kaydı olduğuna yemin edebileceğim ses. Bir ara morg diye açıyorlardı telefonu, daha inandırıcı oluyordu.

“Doktor Murat geldi mi?”

“Evet.”

“Otopsi tamamlandı mı?”

“Hangisi acaba, kodunu biliyor musunuz?”

“Gece yarısı bulunan. Genç, yirmili yaşlardaki kız.”

Evet cevabını alınca ayaklandım ama söyleyecekleri daha bitmemişti. “Henüz hazır değil. Beş gibi hazır olur. Tekrar arayın.”

Telefonu beklediğimden biraz daha sert kapattım. Kafamı kaldırdığım zaman duvara yaslanmış, gülümseyerek bana bakan Gizem’i gördüm.

“Duyduğuma göre dün gece pek iç açıcı geçmemiş.”

“Doğru duymuşsun. Kaynağın kim?”

“Çok önemli biri.”

“Kıskanmalı mıyım?”

“Elbette Dedektif.”

“Ben de şimdi yanına gelecektim.” Devam etmemi söyleyen bir bakış attı. “Akşam yemeğe çıkalım mı?”

İkimiz de aslında bu sorunun gerçek manasını biliyorduk. Nasıl veya kimin başlattığını, kaç yıldır devam ettiğini net olarak hatırlamıyordum. Yeni bir şey yaşamaya başladığın zaman ondan önceki zamanların silikleşmesi gibi. Yoksa hafızamda pek bir sorun yoktu. Gizem ile aramızda zamanla kendiliğinden şekillenip gelişen bir nevi anlaşma vardı. İkimiz de gerçek bir yakınlık

için fazlasıyla hasarlı olduğumuzdan, fiziksel ve ruhsal ihtiyaçlarımızı gidermek adına doğmuş, çift taraflı bir anlayış. Buna belirli bir ad koymadık. Var olan saçma salak isimleri de kullanmayı reddettik. Zaten bunun üzerine konuşmak işimize gelmiyordu. Bu sohbetin bizi iteceği derinliklere ikimizin de nefesi yetmezdi. Yüzleşmem de kendi sorunlarımın farkındaydım. Gizem'in geçmişini biliyor sayılmazdım fakat şüphelerim vardı. En basitinden, aramızdaki yaş farkı bile baba sorunları diye el sallıyordu. Çocukken hasar gören birinin iyileşmesi daha zordu. Kendimizi koruyamadığımız ama korunmak zorunda olduğumuz devirde alınan yaralar iyileşmez, izleri kaybolmazdı. Zırhlar tamamlanıp sertleşmeden önce delinir, genellikle de parçalanırdı. Hayat boyunca nereden geleceği belli olmayan sayısız darbelere karşı savunma kalmazdı. Zamanla artık her şey darbe gibi gelirdi. İskambil kâğıdından ev gibi en ufak esintide yeniden ve sıfırdan başlamak zorunda kalınırdı. Yeniden başlamak için gereken güç tükenene dek. Hırpalanmış kabuğa çekililir ve zamanla kaybolunurdu. Çocukluk kişiliği, kişilik de hayatı şekillendirirdi. İçgüdüsel olarak çocuklara kol kanat gerilmesinin nedenlerinden biri de sanırım buydu. Bilinçaltının empatisi. Gizem ile yaralarımızı tedavi etmek yerine bandajlıyorduk. Belki kendiliğinden iyileşirin beyhude ümidiyle.

“Hey Dedektif...” Gizem suratıma iyice yaklaşmış, kalan boşluğu da el sallamak için kullanmaktaydı. “Yine dalıp gittin. Geç de olsa dinlenmediğimi fark ettim. Soru sorup cevabı dinlememene alışmasaydım, alınırdım.”

“Özür dilerim. Bariyerler yıkılmaya başladı.”

“Baraj metaforunu daha çok beğenmiştim.”

“Ben de. Ama içinde tutarsızdı. Barajın yıkılması ile enerji açığa çıkması mantıklı değildi. Gerçi biraz ironikmiş.”

“Su enerjiyi, baraj da sadece engeli simgelerse olur. Metafordaki kötü adam baraj. Ama barajı sadece engel olarak gör. Yüzeysel, tek fonksiyonu olan bir baraj.”

“İkna oldum.”

“Hayır” dedi gülümseyerek, “ikna edildin.”

“Yer seçmedim henüz.” Hafif bir şaşkınlık gördüm gözlerinde. “Ne oldu?”

“Sadece şaşırdım biraz. Programın hazırdır sandım. Tüm zamanını süslenmeye harcamasaydın...” Devamını getiremedi.

“O halde sizi küçük masanızdan sekizde alırım. Sonrasında rüzgâra eşlik ederiz.”

Hayali şapkasını çıkarıp ayrıldı. İlk tanıştığımızdan beri Gizem’le konuşmak moralimi yükseltiyordu. Umarım aynıısı onun için de geçerliydi. Dışarıdan genellikle mutlu gözükse bile gerçekten mutlu olduğu anlar sayılıydı, ismi koyulmayan ilişkidenden öğrendiğim kadarıyla. Konuşmak için her an birbirimize vakit ayırma ayrıcalığı tanıyorduk. Daha fazlasını arzulayan, yemeğe davet ederdi. İlkel bir yöntemdi belki ama yıllardan beri daveti geri çeviren olmadı; çünkü bu anlayışı istismar etmedik hiç. Ölçüyü tutturmada başarılıydık. Her ne kadar davet sayısında eziçi üstünlüğüm olsa bile aşırıya kaçmazdım. Üstünlük tam olarak doğru kelime olmadı. Averaaj? Belki...

Yine yeni düşüncelere dalmadan bazı gelişmeleri takip ettim. Beşe kadar işlerimi halletmeliydim. Masamdan kalktığım an Fırat ile çarpıştık. Bugün görüşmek istediğim herkes ayağıma kadar geliyordu.

“Dikkat koca adam!”

“Görgü tanığının ifadesi alındı mı?” Huyum kurusun, bazen sonuca atlamakta acele ediyordum.

“O iş biraz pürüzlü Dedektif.”

“Neden?”

“Adamın sabıka kaydı kabarık. İşbirliğine yanaşmıyor. İzin bekliyoruz” dedi Fırat bıkmış halde.

“Bravo, iyi iş...”

“Suçu bana atma. Zaten görüşsek ne olur, elimizde hiçbir delil yok. Kızacaksan tembel doktor arkadaşlarına kız.”

Haklıydı. Birilerine kızmam lazımdı.

“Dün gece neredeydin?”

“İşim vardı” dedikten sonra göz kırptı.

“İzin ne zaman çıkar?”

“Bugün yarın...”

Bir süre bakıştık. Ortağımla gerçekten çok “özel” bir ilişkimiz vardı. En azından birbirimizin jest ve mimiklerini okumayı başarıbiliyorduk. Raporlarımı da hazırlaması önemli bir artıydı. Konuşmanın bittiğini anlayınca gitti. Şimdi büyük patronla görüşmem gerekiyordu. Onun ayağıma kadar geleceğine ihtimal vermedim. Geç kalınmış bu görüşmenin aşağı yukarı nasıl geçeceğini biliyordum. Bir yönetici için fena sayılmayacak biriydi. Çalışanlarına yeterli özgürlüğü sağlardı. Dış görünüşe önem veren biri değildim ama fiziksel olarak kendimi yetersiz hissetme sebep oluyordu. Benden en az on yaş büyük olmasına rağmen daha genç gösteriyordu. Tabii bunda yıpranmış olmamın payı da

vardı ama aslan payı Zafer'in olduğundan çok daha genç göstermesiydi. Keskin, oturaklı hatları herkesin dikkatini çekecek zarafetteydi. Bu hususa biraz fazla taktığımı biliyordum, sonuçta boyu kısaydı ama bende kıskanma hissi uyandıran pek fazla kişi yoktu. Kafamdakilerden kurtulmadan Zafer'in ofisine kapıyı çalmadan girdim. Şansıma odada tek başınaydı. Yalnızken rütbe farkımızı gösterme ihtiyacı duymazdı. Eğer kendisine eşlik eden birileri olsaydı bana disiplin, saygı ve türevleri hakkında okkalı bir nutuk çekerdi. Beni fark edince uğraştığı her ne ise bıraktı, oturmamı işaret etti.

"Bu geç kalışlarımı ne yapacağız?" dedi sanki problemleri bir lise öğrencisiyle uğraşıyormuşçasına. Pek beklediğim bir tepki değildi. Savunmaya geçtim.

"Üç kadar cinayet mahallindeydim. Keyfimden geç kalmadım" derken suratındaki ifade çözüldü, bana takıldığını anladım. Herkes başka komedyendi. Genellikle insanları okumakta iyiydim. Sonuçta işimin temel yanlarından biri buydu. En azından bir zamanlar öyleydi. Zafer'i, izin vermediği sürece, hiçbir zaman okuyamamıştım. Bir yönetici için ideal bir vasıftı. Duygu paylaşmayan gözler, ifade vermeyi reddeden bir surat... Hiç kırışığı yoktu. Acaba botoks mu yaptırıyordu? Veya gerdirme, belki de mimiksizlikten...

"Bakıyorum kendini çoktan yetkilendirmişsin. Nasıl bir olayla karşı karşıyayız?"

"Tehlikeli."

"Kulağa hoş gelmiyor."

"Göze de hitap etmiyor."